

De bomen ruisen mij een requiem

Colofon

ISBN: 978 94 6365 102 8

1e druk 2018

© 2018, Pim Rodenboog

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto omslag: Anna Theresia Gerritsma

Foto auteur: Haye Bijlstra, Tresoar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De bomen ruisen mij een requiem

GEDICHTEN

Pim Rodenboog

And it's not some idle claim
You want it darker
We kill the flame.

(Leonard Cohen)

Liefde is geen troost, liefde is licht.

(Simone Weil)

Voor mijn vrienden,
wier harten schier oneindig groot zijn.

Inhoud

Aanleggen	11
Alles weet ik nog	13
Androesjka	14
April	16
Bever	19
Containerliefde	20
De Drôme	22
De tijd	25
Denken en dromen	27
Geluk	29
Heldje	31
Herfst	33
Kleine grote vogel	35
Liefde geurt naar appels	37
Meisje	39
Mooie vrouw	41
Muze	42
Na de oorlog	45
Ontvluchten	47
Op naar Wyns	49
Sepia	50
Speelkwartier	52
Stilstaan	54
Storm	57
Verlangen	58
Woord	61
Zoeken	63

Aanleggen

Bij mist, bij storm, op hoogzomerse dagen
voel ik je vaart, zo
recht door zee en land,
dat geurig kuilgras vast belooft,
omzoomd met riet dat wuift en slaat.
De ruigten van je boorden,
ze lokken mij, de sompige bodems drinken
mijn stappen in.
Mijn komen laat de kikkers koud,
een jonge haas zoekt naarstig elders heil.
Mijn ogen leggen aan waar
eens een steiger was;
ze turen zich een groothoeklens en
vangen vol en breed:
de polderdijk, mijn gemalin.

Alles weet ik nog

Alles weet ik nog.
De coltrui die je droeg (wit mohair).
De bruine laarsjes kleurend bij
de haarkam in je haren.
Die haardos die net zo z'n eigen weg ging
als jijzelf:
springend, dansend, soms nat
van de lenteregen.

De geheime ontmoetingen, die
weliswaar door het hele dorp werden gezien.
Wat lieten wij vaak de hond uit.
En dan veel bidden om dichte, zeer dichte mist.

Het weten van onmogelijkheden maakte ons niet wijs;
wij geloofden tegen de klippen op.
De rotspunten bezeerden ons niet; zij gaven
bloedend genot.

Het wandelen bij zee, symbool van oneindigheid van het ons.
En toch deed een rivier ons scheiden.
Restanten zeezout bleven achter;
een houdbaarheidstijd ontbrak.

Bij dichte, zeer dichte mist
ruik ik nog altijd je hals:
Yves Saint Laurent
rives gauche.

Androesjka

De kleine Androesjka werd gekoesterd,
had mollige armpjes en beentjes en
rook lang naar Zwitsal,
waarmee zijn moeder hem inwreef.
Altijd gebalsemd en toch meer dan levend.

Voor ons, de rest van het gezin, was hij
de vleesgeworden Airwick.
Je stak graag je neus in dat harige kopje.
De eerste stapjes werden gevierd
met thee en met taart.

Eerst leerde hij klokkijken,
daarna praten, oren van hoofden, woordgrappen,
vliegen werden al rap afgevangen.

De mollige benen werden stoere stappers
waarmee scholen werden doorgesneld.
De tijd draafde mee:
de wereld in, de liefde in,
de poëzie altijd in een broekzak mee.

De thee werd wodka en de taart werd kaviaar.
Petersburg de droomstad met
Achmatova de lieveling.
*(“Ik heb de vrouwen leren spreken;
maar mijn God, hoe krijg ik ze weer stil.”)*

De klok moest vooruit worden gezet, want
er kwamen in de verte mannen met zeisen
terwijl het nog geen oogsttijd was.

De leesbril raakte sleets, immers:
veel boeken moesten nog gelezen
voordat de laatste zeis geslepen werd.

Nadat er gebeierd is, herdacht en gehuild,
telt de pendule zijn slagen, onderwijl roepend:
Vooruit, vooruit, spreek weer, spreek weer.
Ik kijk om, Androesjka heft een glaasje wodka.
Hij knikt. Dan klinkt er een zacht *nastrovja*.

April

't Is april en het voelt als zomer,
mijn maaier is van stal
en jaagt het groen in rijen.
In de verte zie ik
hoe op vrije markten het volk in bannen raakt van
stuivers en van mottenballenzooi.
Mijn lief is daar en koopt een versleten grote grijze jas.
Thuis leegt zij de vele zakken:
boodschappenbriefjes (nootmuskaat, Marne-mosterd, oude
jenever, gatenkaas, groene zeep),
twee bedeltjes, verkreukelde zakdoek (gebruikt?) met
monogram *GvD*,
een gulden met een Wilhelminakop, een bidprentje met de
heilige Christoffel,
een petieterige agenda met daarin elke vrijdag: *naar J!*
Maar op maandag 7 oktober staat er: *J. †*
De volgende vrijdagen staat er: *zwarte dag*.
Er volgen nog drie knopen, een tandenstoker,
een leeg sigarenblikje (Panter).

's Avonds schrijft lief haar column voor de dorpskrant.
Het wordt een verhaal over een aan lager wal geraakte heer van
stand,
vergeetachtig op zijn oude dag, koningsgezind en
vreemdgaand met ene Johanna, die de heerlijkste karbonaadjes
voor hem bakt, maar dat hij
daarbij zijn tandenstoker zeer nodig heeft.
Sinds haar dood rest hem slechts de troost van een sigaartje en
oude jenever.

Als zij mij 's avonds het verhaal voorleest, geniet ik van
haar stem, hef mijn glas en ruik de lente van mijn grasmat.

Bever

Het viel de andere beesten in het bos op
dat de bever somber was
en bleef.

Kop op! riepen Roodvink en Konijn.

Genoeg tranen gehuild. Zonde van al dat vocht, zei de mier.

We gaan de zinnen verzetten. Laten we verstoppertje spelen.

Ja, schalden alle bosdieren.

Bever mocht als eerste weg om zich te verstoppen.

Bever stapte het woud in.

Hij zocht met zijn ogen de dikste beuken en eiken.

Maar elke keer als hij erachter kroop, was daar een wolf.

En soms een man met een zeis of een stanleymes.

Bever liep dan snel door. Hij beefde als een riet.

Bij de zevende eik keek hij behoedzaam achter de stam en
daar zag hij een haasje, dat nog meer beefde dan hijzelf.

Maar wacht eens, dat was Repje, zijn vroegere vriendinnetje!

Ken je me nog? vroeg hij en zijn beven ging over in genotvol
kippenvel.

Ja, piepte Repje en strekte haar armen naar hem uit. *Kom je me
redden?*

Bever nam haar in zijn armen, daarna op z'n rug en liep met
ferme pas het bospad op.

Zijn somberheid smolt in de zon.

Tik me maar af, zei hij tegen Roodvink, Konijn en de rest. Ik
heb andere dingen te doen.

En die andere dingen duurden tot diep in de nacht.

Containerliefde

In de schemering bracht ik je thuis;
een plotse zoen als afscheid kwam.
Dagen was ik van slag.
Zoen. Pats-boem. Op de wang. *Mijn* wang.
Een onverwachte logeerpartij.
Zomaar. Lekke band. Jij bij mij.
Bij mij in bed. *Mijn* bed.
Samen wakker worden. Groot geschenk.

De zon kwam op, ging niet meer onder.
Ik kreeg tulpen in vazen, rozen op de stoep.
De smaak van honing in alle kamers.
Elke dag feest. *Ons* feest.

Die ene keer nam ik bloemen voor *jou* mee.
Een donderwolk schoof voor de zon.
De rozen werden afrikaantjes.
Hun geur was niet te harden.

Het kon niet. Mijn boeket.
De groene container trok zijn muil open.
Klets. Tussen restanten kaviaar, kreeftensoep
en een half broodje schapenkaas.